

Ministeriet, hvori det udtales, at man erkender, at Bøberne have opfyldt de Forpligtelser, i alt Fald i alt væsentligt, som Ministeriet betingede for at ville søge Tilskud til dette Kapel, men samtidig tilføjes, at Ministeriet maatte vente til et senere Finansaar med at tage denne Sag op, idet man ansaa det for rettest foreløbig at lade de Andragender om Tilskud til Kirker og lignende, som allerede havde været fremme paa tidligere Finanslooforslag, gaa forud. Sagen er altsaa kun udsat, men paa ingen Maade afflaaet. Jeg kan fuldt erkende, at Forholdene paa Starø ere af en saadan Natur, at der er al Anledning for Lovgivningsmagten til her at stille sig imødekommende, og det skal i saa Henseende ikke storte paa Velvilje fra min Side. — Det ærede Medlem udtalte dernæst, at han i Fjor tillod sig at foreslaa, at man skulde forhøje Bevillingen til Lønningstillæg til Skolelærerne med 200,000 Kr., og at han ikke tvivlede om, at Tinget, hvis Ministeren havde støttet dette Forslag eller foreslaaet dette Beløb, vilde have bevilget det. Resultatet heraf blev altsaa, at det var Ministerens Skyld, at Bevillingen ikke blev paa 600,000 i Stedet for paa 500,000 Kr. Hvilken Andel nu det ærede Medlem overhovedet har i Forhøjelsen, skal jeg ikke dømmе om, derom ved jeg intet, men for saa vidt han mener, at det er min Skyld, at Beløbet ikke er blevet 600,000, skal jeg villig paatage mig denne Skyld, og for saa vidt kan det maaffe ogsaa klare Situationen mellem de ærede Medlemmer for Randers Amts 4de Valgfreds (Meergaard) og Ringkøbing Amts 1ste Valgfreds (S. C. Christensen), hvis der har været Meningsulighed mellem de Herrer om, hvori Skylden kunde ligge for, at Beløbet kun blev forhøjet med 100,000 Kr. Min Stilling til dette Spørgsmaal om at gaa til en Forhøjelse af Beløbet i Fjor med 200,000 Kr. var den og er stadig den, at denne Maade at hjælpe paa Lønningerne for Lærerne finder jeg er et meget daarligt Surrogat for en radikal Forbedring af Lærernes Lønningsvilkaar, og jeg er meget bangе for, at man, hvis man vedtog et saadant ret skæffelig Tillæg paa § 26 til Lærerlønningerne, derved vilde berolige ikke saa faa ærede Medlemmers Samvittighed med Hensyn til Lovgivningsmagtens Forpligtelse til at træde hjælpende til lige over for Lærerne, saaledes at vi maaffe ikke havde saa kort Tid frem, inden vi kunde komme til Enighed om en Skolereform. I det Døjslit, jeg altsaa har forelagt et Forslag til en Skolereform, der ogsaa indbefatter en betydelig og radikal Lønningssfor-

bedring for Lærerne, mener jeg, at vi først skulde søge at komme til Enighed om denne Sag, og komme vi til Enighed om den, vil det ganske sikkert ikke være vanskeligt ogsaa at blive enige om, hvorledes man skal forholde sig for at hjælpe paa Lærerne i det Mellemrum af henved to Aar, som vil gaa, inden Loven træder i Kraft. Derfor har det ikke kunnet falde mig ind i Aar at stille et saadant Forslag, som det ærede Medlem saavnede, om et yderligere forhøjet Lønningstillæg, og det er heller ikke Regeringens Agt at gøre det under Sagens Behandling, forinden man vil kunne stonne, at der er naaet tilstrækkelig Enighed om Skolereformforlaget.

Medens jeg har Ordet, skal jeg endnu gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3de Valgfreds (Ving), som kom ind paa det interessante Spørgsmaal om de literære Understøttelser, særlig Understøttelserne til Udgivelsen af historiske og andre videnskabelige Værker. Han gjorde en Henstilling til mig, om det ikke skulde være muligt at virke for, at disse Værker bleve solgte til en rimelig Pris, idet han antede over, at Understøttelserne paa den Maade, de nu tilstaaes, have en uheldig Virkning i dobbelt Retning, nemlig dels saaledes, at den Understøttelse, som tilstaaes Forfatterne, ligefrem bliver aflortet i det Honorar, som Forlæggerne ellers vilde tilstaa dem, dels saaledes, at Forfatterne gribe Lejligheden til betydelig at forhøje Bogladeprisen for de paagældende af Ministeriet understøttede Værker. Jeg ved nu ikke ret, hvorfor det ærede Medlem, hos hvem jeg maaffe turde forudsætte et ikke ringe Kendskab til de litterære Forretningskredse, har fremstillet Forholdet paa den Maade, stont det dog sikkert ligger nært for alle, der ville tænke over Sagen, at se, at Forholdet er dette, at Forfatterne til videnskabelige Værker i Almindelighed ville have meget vanskeligt ved at opnaa noget Honorar for deres Værker. Det kan endogsaa stille sig saaledes, at de kunne have Vanskelighed ved at finde nogen, der vil tage deres Værker paa Forslag uden Honorar. Skal der altsaa sikres disse Forfattere noget Udbytte af deres Arbejder, maa det i mange Tilfælde være derigennem, at de saa Statsunderstøttelse. Med Hensyn til en Forhøjelse af Bogladeprisen af disse Værker, er Sagen jo den, at man om saadanne Arbejder paa Forhaand kan vide, at de kun kunne søge deres Publikum i en indskrænket Kreds, som i og for sig ikke udvides hynderligt, enten Bogen koster 3 eller 4 Kr.; det har overmaade lidt at sige. Hvis man altsaa skulde arbejde paa